Lietas Nr. C04495711
Lietas arhīva Nr. PAC-0231-14

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2014.gada 11.martā

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu tiesu palāta šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis Gunārs Aigars,
tiesneses Inta Lauka un Inese Grauda,

ar sekretāru Jāni Mērpoli, tulci Olgu Petrovu,
lietā ar dalībniekiem
- prasītājām /pers. A/ un /pers. B/, kuras tiesas sēdē pārstāv /pers. C/,
- atbildētāju /pers. D/,
- atbildētāju /pers. E/, kuru lietā pārstāv aizgādne /pers. F/,
- atbildētāju /pers. F/,
- visu atbildētāju pilnvaroto pārstāvi zvērinātu advokāti Ingu Dūrīti-Petroni,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. A/ un /pers. B/ prasībā pret /pers. D/ un /pers. E/ par mantojuma apliecības atzīšanu par spēkā neesošu, apstiprināšanu mantošanas tiesībās un prasībā pret /pers. F/ par dāvinājuma līguma atzīšanu par spēkā neesošu daļā un īpašuma tiesību atzīšanu uz nekustamu īpašumu
sakarā ar /pers. D/ un /pers. F/ apelācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2012.gada 14.marta spriedumu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1.] 2011.gada 27.oktobrī /pers. A/ un /pers. B/ cēla tiesā prasību pret /pers. D/, /pers. E/ un /pers. F/. Prasība papildināta 2011.gada 27.decembrī, 2012.gada 17.janvārī un 2012.gada 28.februārī.

Pamatojoties uz Civillikuma 1., 667., 670., 398.pantu, 404.panta 1.punktu, 910., 1415., 1438.pantu, Notariāta likuma 304., 315.pantu, prasītājas lūdza tiesu:

1) apstiprināt mantojuma tiesībās /pers. A/ un /pers. B/ kā pirmās šķiras mantinieces katru uz ¼ domājamo daļu no 2011.gada 26.martā miručā /pers. G/ visa atstātā mantojuma, atbilstoši atzīstot katrai īpašuma tiesības uz 1/8 domājamo daļu no nekustamā īpašuma - dzīvokļa īpašuma Nr.18, kas atrodas /adrese/, ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs A/, un uz nekustamā īpašuma 896/416670 domājamām daļām (mantojuma 3585/416670 domājamā daļa), kas atrodas /adrese/, ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/;

2) piedzīt no /pers. D/ un /pers. E/ par labu /pers. A/ un /pers. B/ /pers. G/atstāto mantojumu naudas izteiksmē katrai Ls 216,20 apmērā;

3) atzīt par spēkā neesošu 2011.gada 29.augustā pie zvērināta notāra Viktora Ozola izdoto Mantojuma apliecību uz /pers. G/ atstāto mantojumu, kas reģistra aktu un apliecinājumu reģistrā ar Nr./numurs/;

4) atzīt par spēkā neesošu 2011.gada 13.septembrī starp /pers. D/ un /pers. F/ noslēgto Dāvinājuma līgumu daļā par 1/8 domājamās daļas no dzīvokļa īpašuma /adrese/, dāvinājumu, dzēšot īpašuma tiesību nostiprinājumu zemesgrāmatā;

7) piedzīt tiesāšanās izdevumus, tai skaitā izdevumus par juridisko palīdzību, Ls 300,00 apmērā.

Prasība pamatota ar šādiem apstākļiem.

[1.1.] 2011.gada 26.martā miris /pers. G/. Mantojuma atstājējam ir četri likumiskie mantinieki – meitas /pers. A/ un /pers. B/, dēls /pers. E/ un laulātā /pers. D/.

Saskaņā ar Civillikuma 392.pantu un 404.panta 1.punktu katrs mantinieks manto l/4 daļu no atstātā mantojuma. Līdz ar to prasītājas neapstrīd atbildētāju /pers. D/ un /pers. E/ mantojuma tiesības norādītajā daļā.

[1.2.] Prasītājas konstatējušas, ka atbildētāji /pers. D/ un /pers. E/ dažas dienas pēc /pers. G/ bērēm griezušies pie zvērināta notāra Viktora Ozola ar mantojuma iesniegumu, par savu rīcību neinformējot prasītājas. Turklāt atbildētāji norādījuši, ka viņiem nav zināmi iespējamo mantinieku uzvārdi, dzīves vietas vai tālruņa numuri.

Neraugoties uz to, ka mantojuma atstājējam papildus mantojuma iesniegumu parakstošajām personām bija arī citi mantinieki, zvērināts notārs Viktors Ozols 2011.gada 14.aprīlī laikrakstā „Latvija Vēstnesis" laidienā Nr. /numurs/publicējis mantojuma sludinājumu, kurā uzaicinājis pieteikties uz /pers. G/ mantojumu minimālajā pieteikšanās termiņā - trīs mēnešu laikā.

2011.gada 29.augustā zvērināts notārs Viktors Ozols izdevis Mantojuma apliecību, kurā noteikts, ka /pers. D/ un /pers. E/ katrs manto 1/2 daļu no atstātā mantojuma, kas sastāv no dzīvokļa īpašuma Nr.18 un 7170/416670 kopīpašuma domājamām daļām, kas atrodas /adrese/, un naudas līdzekļu kontiem AS „Latvijas Krājbanka" un AS „SMP Banka".

[1.3.] Prasītāju ieskatā atbildētāji tīšuprāt ir noklusējuši un snieguši zvērinātam notāram nepilnīgu informāciju par prasītājām, tādejādi liedzot viņām iespēju mantot. Nenorādot notāram visu atbildētāju rīcībā esošo informāciju par prasītājām, tostarp to pilnos vārdus un dzīvesvietas, prasītājas netika informētas par mantojuma lietas esamību Notariāta likuma 304.pantā paredzētajā kārtībā.

[1.4.] 2011.gada 29.augustā zvērināts notārs izsniedzis apliecību par laulātā mantas daļu, kurā norādīts, ka mantojuma atstājēja sievai /pers. D/ ir tiesības uz 1/2 daļu no laulāto kopmantas, kas sastāv no dzīvokļa īpašuma Nr.18 un 7170/416670 kopīpašuma domājamām daļām, kas atrodas /adrese/, un kontiem AS „Latvijas Krājbanka" un AS „SMP Banka".

[1.5.] Kad prasītājas uzzināja par atbildētāju rīcību ar mantojumu un izrādīja savu neapmierinātību par to, informējot atbildētājas, ka būs spiestas

griezties tiesā, /pers. D/ un /pers. F/ nekavējoties 2011.gada 13.septembrī noslēdza dāvinājuma līgumu, tādejādi radot situāciju, ka iegūtais mantojums šķietami tiesiskā ceļā ir nonācis trešās personas īpašumā. Saskaņā ar minēto dāvinājuma līgumu /pers. D/ viņai piederošās nekustamā īpašuma daļas uzdāvināja savai meitai /pers. F/. Dāvinājuma līgums reģistrēts Rīgas pilsētas Zemesgrāmatas nodaļā 2011.gada 14.novembrī, kad ar tiesneses lēmumu /pers. F/ nostiprinātas īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu.

Apdāvinātā /pers. D/meita /pers. F/, pamatojoties uz Civillikuma 910.pantu, ir uzskatāma par ļaunticīgu valdītāju, jo visu laiku viņa zināja, ka mantojuma atstājējam ir pirmās šķiras mantinieces – meitas. Šādā veidā pieņemot mantojumu un noslēdzot pirkuma līgumu, atbildētājas ir rīkojušās apzināti, lai liegtu prasītājām mantojuma tiesības.

[2.] Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas tiesneša 2011.gada 22.novembra lēmumu apmierināts /pers. A/ un /pers. B/ pieteikums par prasības nodrošināšanu, ierakstot aizlieguma atzīmi Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/uz nekustamo īpašumu /adrese A/ (kadastra numurs /numurs D/), kas ierakstīts uz /pers. D/ un /pers. E/ vārda.

[3.] 2011.gada 30.decembrī un 2012.gada 21.februārī atbildētājas /pers. F/ un /pers. D/ iesniedza tiesā paskaidrojumus, norādot, ka prasību neatzīst, pamatojoties uz šādiem argumentiem.

[3.1.] Abas prasītājas ir mantojuma atstājēja meitas no pirmās laulības. Savu tēvu viņas apciemoja ļoti reti - vienu līdz divas reizes gadā. Strīdus īpašumā kopā ar mantojuma atstājēju dzīvoja laulātā /pers. D/ un rīcībnespējīgais dēls /pers. E/.

Par mantojuma atklāšanos prasītājas zināja jau kopš tēva nāves un neizteica vēlmi mantot, tāpēc atbildētājiem neradās ne mazākās šaubas par to, ka prasītājas nevēlas iestāties mantošanas tiesībās.

[3.2.] Atbilstoši likuma prasībām atbildētāji informēja zvērinātu notāru par to, ka tiesības mantot ir arī abām prasītājām kā mantojuma atstājēja meitām. Ņemot vērā, ka atbildētāji nezināja prasītāju uzvārdus un dzīvesvietas adreses, atbildētājiem nebija iespēju sazināties ar viņām un informēt par to, ka atbildētāji ir īstenojuši savas likumīgās tiesības un iesnieguši zvērinātam notāram mantošanas iesniegumu. Prasītājas mantojuma sludinājumā noteiktajā termiņā nepieteicās. Šajā gadījumā prasītāju nevēlēšanās pieņemt mantojumu ir izpaudusies kā bezdarbība. Visa minētā rezultātā atbildētāji bija pārliecināti, ka prasītājas nevēlas izmantot mantojuma tiesības un no tām ir atteikušās.

[3.3.] /pers. F/ aprūpē /pers. D/ un viņas garīgi slimo dēlu /vārds/, kurš patstāvīgi un bez aprūpes nespēj dzīvot. Atbildētāja veic visu dokumentu noformēšanu, maksājumu veikšanu, piegādā produktus un visās nepieciešamās ikdienas preces, kontaktē ar ārstiem un brauc pēc receptēm, piegādā zāles. Tāpēc /pers. D/izteica gribu viņai piederošo īpašuma daļu atdāvināt /pers. F/ un 2011.gada 13.septembrī noslēdza dāvinājuma līgumu. Apdāvinātā nav atzīstama par ļaunticīgu ieguvēju, jo, pieņemot dāvinājumu, bija labā ticībā par to, ka /pers. D/ ir ieguvusi likumīgi tiesības uz 3/4 domājamām daļām no nekustamā īpašuma.

[3.4.] Par to, ka prasītājas pretendē uz dzīvokli kā mantinieces, atbildētāji uzzināja, saņemot dokumentus no tiesas. Dāvinājuma līgums tika noformēts 2011.gada 13.septembrī, un šajā pašā dienā parakstīts arī nostiprinājuma lūgums, kas iesniedzams zemesgrāmatu nodaļā. Līdz ar to nav šaubu, ka dāvinājuma līgums noslēgts tieši 2011.gada 13.septembrī, tātad pirms prasītājas vispār uzzināja, ka atbildētājas ir apstiprinājušās mantojuma tiesībās.

[4.] Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2012.gada 14.marta spriedumu /pers. A/ un /pers. B/ prasība apmierināta daļēji.

/pers. A/ un /pers. B/ kā pirmās šķiras mantinieces apstiprinātas mantojuma tiesībās katra uz ¼ domājamo daļu no 2011.gada 26.martā mirušā /pers. G/ visa atstātā mantojuma, atzīstot īpašuma tiesības katrai mantiniecei uz 1/8 domājamo daļu no nekustamā īpašuma - dzīvokļa īpašuma Nr.18, kas atrodas /adrese/, ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs A/, un uz nekustamā īpašuma 896/416670 domājamām daļām (mantojuma 3585/416670 domājamā daļa), kas atrodas /adrese/, ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/.

No /pers. D/ un /pers. E/ (no katra) par labu /pers. A/ un /pers. B/ (katrai) piedzīts /pers. G/ atstātais mantojums naudas izteiksmē Ls 108,10 apmērā.

Daļēji par spēkā neesošu atzīta 2011.gada 29.augustā pie zvērināta notāra Viktora Ozola izdotā Mantojuma apliecība, kas reģistra aktu un apliecinājumu reģistrā reģistrēta ar Nr./numurs/, samazinot /pers. D/ un /pers. E/ mantojuma daļu katram uz ¼ daļu.

Atzīts par spēkā neesošu 2011.gada 13.septembrī starp /pers. D/ un /pers. F/ noslēgtais Dāvinājuma līgums daļā par 1/8 domājamās daļas no dzīvokļa īpašuma /adrese/, dāvinājumu, dzēšot šajā daļā /pers. F/ īpašuma tiesību nostiprinājuma ierakstu zemesgrāmatā.

No /pers. D/ un /pers. E/ (no katra) par labu /pers. B/ un /pers. A/ (katrai) piedzīti tiesāšanās izdevumi Ls 155,48.

/pers. B/ un /pers. A/ prasība noraidīta daļā par tiesāšanās izdevumu piedziņu Ls 300,00 apmērā. Spriedums pamatots ar šādiem motīviem.

[4.1] Pēc /pers. G/nāves zvērināts notārs, pamatojoties uz Civillikuma 109.panta pirmās daļas 2.punktu un otro daļu, Notariāta likuma 260.pantu, ir atzinis, ka nekustams īpašums /adrese A/, uz kuru īpašuma tiesības Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs C/ir nostiprinātas /pers. G/, ir laulāto /pers. G/ un /pers. D/ kopīga manta, kas iegūta viņu laulības laikā, tādēļ noteicis pārdzīvojušās laulātās daļu laulāto kopīgajā mantā (½ no mantas).

[4.2.]Saskaņā ar Notariāta likuma 293.panta 1.punktu mantojuma atklāšanos zvērināts notārs izsludina, ja mantinieki nav zināmi. Atbilstoši Notariāta likuma 312.pantam mantošanas iesniegumam pievieno, cita starpā, ziņas par visiem zināmajiem mantiniekiem.

Tiesa konstatē, ka vienīgā informācija, ko mantojuma apliecības saņēmēji bija norādījuši iesniegumā par /pers. G/ mantojuma izsludināšanu, bija fakts, ka mantojuma atstājējam ir meitas /vārds/ un /vārds/.

Lietas iztiesāšanas laikā ir iegūti pierādījumi, kas apliecina, ka atbildētājiem bija zināms par mirušā /pers. G/ meitām /vārds/un /vārds/, kā arī bija zināms mantinieču telefona numurs. Lietā starp pusē nepastāv strīds, ka tieši šādā veidā, zvanot uz zināmo telefona numuru, prasītājas tika informētas par viņu tēva nāvi.

[4.3.] Tiesa par nepamatotiem atzīst atbildētāju iebildumus attiecībā uz prasītāju uzvārdu nezināšanu, kā arī dzīvesvietas adreses nezināšanu, jo minēto informāciju bija iespējams noskaidrot telefoniski. Mantojuma masā ietilpstošais dzīvoklis nav vienīgā mantojumā atstātā manta, līdz ar to par nepamatotu uzskatāms atbildētāju arguments attiecībā uz pārliecību, ka prasītājas nepretendēs uz dzīvokli, kas ir rīcības nespējīgā /pers. E/ un /pers. D/ dzīvesvieta.

[4.4.] Lietā iegūtie pierādījumi apstiprina, ka /pers. A/ un /pers. B/ viena gada laikā pēc tēva nāves bija izteikušas savu gribu mantot, taču saņēmušas atteikumu, jo zvērināts notārs noskaidrojis, ka mantojuma tiesībās jau ir apstiprināti atbildētāji /pers. D/ un /pers. E/. No minētā secināms, ka prasītājas ar savu rīcību ir pierādījušas vēlēšanos pieņemt /pers. G/ atstāto mantojumu, kā tas noteikts Civillikuma 699.pantā.

Tiesa atzīst, ka laikrakstā „Latvijas Vēstnesis" 2011.gada 14.aprīlī publicētais sludinājums ar uzaicinājumu pieteikties uz atstāto mantojumu, ir domāts nezināmiem mantiniekiem, kad nav droši zināms, ka mantojuma tiesību pieteicēji ir vienīgie un tuvākie mantinieki. Savukārt zināmās personas mantiniekiem ir jāuzrāda pieteikumā par apstiprināšanu mantojuma tiesībās, un neatkarīgi no sludinājuma tās ir uzaicināmas mantojuma lietā attieksmes noskaidrošanai pret mantojumu.

Atbildētāju arguments, ka prasītājām mantojums bija jāpieņem sludinājumā noteiktajā termiņā un prasītājas nav izteikušas savu gribu pieņemt mantojumu, tiesas ieskatā atzīstams par nepamatotu.

[4.5.] Mantojuma prasības mērķis ir atzīt prasītāju vai nu par vienīgo mantinieku, vai par līdzmantinieku, un saskaņā ar to izdot viņam ar visiem pieaugumiem vai nu visu atstāto mantojumu, vai viņam pienākušos daļu, vai arī tos mantojuma priekšmetus, kas atrodas atbildētāja valdījumā (Civillikuma 670.pants).

/pers. A/ un /pers. B/ cēlušas mantojuma prasību Civillikuma 685.pantā noteiktajā termiņā - piecu gadu laikā, skaitot no tās dienas, kad radusies tiesība šo prasību celt.

[4.6.] Mantojuma apliecība ir īpašuma tiesību nodibinošs dokuments, kas ir pilnībā apstrīdēts, ceļot prasību tiesā.

Saskaņā ar Civillikuma 892.pantu (tiesību nedrīkst izlietot slepeni) atbildētājiem bija pienākums uzrādīt zvērinātam notāram citus tiem zināmos likumiskos mantiniekus, tas ir, prasītājas. Ņemot vērā, ka atbildētāji informāciju par prasītājām ir norādījuši nepilnīgi, kā rezultātā atbildētājas, lai noskaidrotu viņu attieksmi pret mantojumu, netika uzaicinātas pie notāra personīgi, atzīstams, ka atbildētāji ieguvuši mantojumu slepus un līdz ar to nav uzskatāmi par labticīgiem valdītājiem.

Atbilstoši Civillikuma 670., 392., 396.pantam un 404.panta pirmās daļas noteikumiem, /pers. G/ atstātais mantojums sadalāms četrās proporcionālās daļās.

Tiesa secina, ka /pers. D/ un /pers. E/ izdotā Mantojuma apliecība atzīstama par spēkā neesošu daļā, jo atbildētāju mantojuma tiesības tiek apstrīdētas tikai daļēji.

Izsniegtā mantojuma apliecība atzīstama par spēkā neesošu attiecībā uz /pers. A/ pienākošos ¼ un /pers. B/ pienākošos ¼ domājamo daļu no mantojuma.

/pers. A/ atzīstama mantojuma tiesība uz ¼ domājamo daļu no mantojuma, tas ir, uz 1/8 domājamo daļu no dzīvokļa īpašuma, dzēšot zemesgrāmatas nodalījumā ierakstu par atbildētājas /pers. D/ īpašuma tiesībām uz 1/8 domājamo daļu.

Tā kā /pers. D/ sev piederošo īpašumu atdāvinājusi /pers. F/, gan atsavinājums, gan zemesgrāmatā veiktais ieraksts attiecībā uz /pers. A/ pienākošos 1/8 domājamo daļu no īpašuma ir atzīstams par spēkā neesošu.

Analogi tas ir arī attiecībā uz /pers. B/ pienākošos ¼ domājamo daļu no mantojuma un 1/8 domājamo daļu no dzīvokļa īpašuma.

[4.7.] Atbildētāju argumenti par to, ka /pers. E/ ir rīcības nespējīga, patstāvīgi uzraugāma un kopjama persona, un minētais strīdus dzīvoklis ir /pers. E/ un viņa septiņdesmitgadīgās mātes /pers. D/ vienīgā un patstāvīgā dzīves vieta, ir ētiskas dabas apsvērumi, un tiesas ieskatā tie nevar būt par pamatu celtās prasības noraidīšanai.

[4.8.] Mantojuma masā ietilpstošie naudas līdzekļi, kas noguldīti AS „Latvijas Krājbanka" un AS „SMP Banka", starp mantiniekiem sadalāmi līdzīgās daļās.

Līdz ar to no /pers. D/ un /pers. E/ (no katra) par labu /pers. A/ un /pers. B/ piedzenams /pers. G/ atstātais mantojumu naudas izteiksmē Ls 108,10 apmērā katrai.

[4.9.] Atbilstoši Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas prasībām prasītājas samaksājušas valsts nodevu par prasības pieteikumu Ls 565,29 apmērā un par prasības nodrošinājuma pieteikumu Ls 50,00 apmērā, ko apstiprina lietai pievienotie 2011.gada 27.oktobra, 14.novembra, 23.decembra un 2012.gada 18.janvāra maksājuma uzdevumi. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu minētie izdevumi piedzenami no atbildētājiem līdzīgās daļās prasītāju labā.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punktam ir piedzenami izdevumu, kas radušies, saņemot advokāta palīdzību. Lietā nav iegūti pierādījumi par to, ka prasītājas būtu saņēmušas zvērināta advokāta palīdzību. Līdz ar to prasība daļā par Ls 300,00 piedziņu, kas saistās ar juridiskās palīdzības sniegšanu, ir noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1]pantu nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei.

[5.] Par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2012.gada 14.marta spriedumu iesniegtas divas apelācijas sūdzības.

[5.1.] Spriedumu pārsūdzējušas /pers. D/ un rīcībnespējīgā /pers. E/ aizgādne /pers. F/, pārsūdzot spriedumu daļā, ar kuru prasība apmierināta. Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[5.1.1.] Lietā nav nozīmes apstāklim, ka atbildētājas nav paziņojušas prasītājām par mantojuma lietas kārtošanu, kā arī nav nozīmes viņu viedoklim, ka prasītājas nepretendēs uz mantojumu. Starp pusēm nav strīda par to, ka atbildētāji saskaņā ar Civillikuma 312.pantā noteikto notāram norādījuši uz divām mantiniecēm, taču nav norādījuši šo personu datus.

Likums neparedz un neuzliek par pienākumu citus mantiniekus meklēt vai paziņot viņiem par mantojuma lietas kārtošanu.

Šajā gadījumā jāņem vērā, ka ne /pers. D/, ne /pers. F/ kā rīcībnespējīgā /pers. E/ pārstāve nekad nav uzturējušas attiecības ar prasītājām. Viņu saskarsme ir aprobežojusies ar bēru organizēšanu, kā sakarā arī /pers. D/ zvanīja prasītājām. Ņemot vērā prasītāju naidīgo attieksmi pret atbildētājiem, arī atbildētāji necentās uzturēt kontaktus un piezvanīja tikai tādēļ, lai paziņotu par tēva nāvi un bēru organizēšanu. Līdz ar to lietā nav nozīmes apstāklim, ka atbildētājām varēja būt zināms prasītāju telefona numurs, lai varētu informēt prasītājas par mantojuma lietas kārtošanu.

Ņemot vērā norādīto, iestājas Civillikuma 293.pantā noteiktās sekas - tiek izsludināta mantojuma atklāšanās, jo ir citi iespējamie mantinieki, kuri nav zināmi.

Tiesa spriedumā pareizi atsaukusies uz minētajām tiesību normām, taču atbildētāju ieskatā tās nav pareizi piemērojusi saistībā ar konkrētajiem lietas apstākļiem, kā arī nav izdarījusi pareizus secinājumus.

[5.1.2.] Ar mantojuma atklāšanos, t.i., mantojuma atstājēja nāves brīdi, mantinieki iegūst tiesības mantot, taču, lai iegūtu mantojumu, viņiem ir jāizsaka sava griba mantojumu pieņemt (Civillikuma 688.pants). Lietā nav strīda, ka prasītājas zināja par tēva nāvi.

Tiesa atsaukusies uz Civillikuma 699.pantu un konstatējusi, ka prasītājas gada laikā ir pieteikušās uz mantojumu. Šādu pieteikšanās termiņu paredz Civillikuma 693.panta trešā daļa, un šāds termiņš tiek piešķirts mantiniekiem tikai tādā gadījumā, ja nav bijis uzaicinājuma mantot.

Lietā konstatēts, ka likumā noteiktā kārtībā ir bijis publicēts uzaicinājums mantot. Norādītajos apstākļos tiesai bija jāņem vērā Civillikuma 693.panta otrā daļa, kas paredz, kaprasītājām sava griba bija jāizsaka uzaicinājumā noteiktajā termiņā - līdz 2011.gada 14.jūlijam. Minētajā termiņā prasītājas neizteica gribu mantot. Kā norāda prasītājas, viņas zvanīja notāram tikai 2011.gada septembrī, lai uzsāktu mantojuma lietas kārtošanu.

No Civillikuma 694.panta izriet, ka prasītājas, palaižot garām uzaicinājumā norādīto termiņu, mantojumu ir atraidījušas, un viņām vairs nav mantojuma tiesību, tātad viņas nevar celt mantojuma prasību. Uz šī pamata prasība par mantojuma tiesību atzīšanu ir nepamatota un pilnībā noraidāma.

[5.1.3.] Nav pamatots tiesas secinājums, ka atbildētāji mantojumu ieguvuši slepus, jo no atbildētāju puses tika izpildītas visas likuma prasības, un prasītājām pašām bija jāveic likumā noteiktas darbības, lai apstiprinātos mantojuma tiesībās. Prasītājām nebija nekādu šķēršļu šādas darbības veikt, un lietā nav konstatējami apstākļi, kas būtu par pamatu objektīvam termiņa nokavējumam.

[5.1.4.] Prasība par īpašuma tiesību atzīšanu uz dzīvokli ir saistīta ar mantojuma prasību, jo, tikai iegūstot mantojuma tiesības, prasītājas var pretendēt uz īpašumu.

Civillikuma 1044.pants un 1060.pants paredz, ka īpašuma prasību var celt tikai īpašnieks, kuram ir jāpierāda sava īpašuma tiesība. Ņemot vērā, ka prasītājām nav mantošanas tiesību, viņām nav arī īpašuma tiesību, tāpēc arī prasība par īpašuma tiesību atzīšanu uz dzīvokļa īpašumu ir pilnībā noraidāma.

[5.1.5.] Prasība daļā par dāvinājuma līguma atzīšanu par spēkā neesošu un zemesgrāmatas ierakstu anulēšanu pamatota ar Civillikuma 1., 910., 1415., 1438.pantu.

Lietas izskatīšanas laikā netika pierādīta ne apstrīdētā darījuma neatļauts vai nepieklājīgs mērķis, ne arī fakts, ka griba izteikta tikai izskata pēc. Tieši pretēji, atbildētāji iesniedza lietā pierādījumus, kas apstiprina, ka dāvinājums ir noticis aiz devības. Tiesa šos paskaidrojumus un pierādījumus spriedumā nav ņēmusi vērā, kā arī nav pamatojusi spriedumu daļā par dāvinājuma līguma atzīšanu par spēkā neesošu un zemesgrāmatas ierakstu anulēšanu ne ar tiesību normām, ne ar pierādītiem apstākļiem.

[5.2.] /pers. F/ iesniedza apelācijas sūdzību, lūdzot tiesu noraidīt prasību par dāvinājuma līguma atzīšanu par spēkā neesošu daļā un prasītāju īpašuma tiesību atzīšanu.

Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[5.2.1.] Apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaukusies uz Civillikuma 693.panta pirmo daļu, 297.pantu, Notariāta likuma 293., 297., 258.pantu, Ministru kabineta noteikumiem Nr.618, norādot, ka mantojuma lieta kārtota pie notāra atbilstoši likumam, un prasītājām pēc mantojuma atklāšanās bija iespēja sekot mantojuma reģistram, kas ir publisks.

Atbildētāji rīkojušies atklāti un tiesiski. Līdz ar to par nepamatotu uzskata tiesas secinājumu, ka atbildētāji mantojumu ir ieguvuši slepus.

[5.2.2.] Tiesa spriedumā nav vērtējusi /pers. F/ labticīgumu saistībā ar saņemto dāvinājumu. Atbildētāja Civillikuma 910.panta izpratnē nav atzīstama par ļaunticīgu ieguvēju, jo, pieņemot dāvinājumu, bija labā ticībā par to, ka tiesības uz ¾ domājamām daļām no nekustamā īpašuma /pers. D/ ir ieguvusi likumīgi.

/pers. F/ aprūpē /pers. D/ un viņas garīgi slimo dēlu, kas patstāvīgi un bez aprūpes nespēj dzīvot, veic visu dokumentu noformēšanu, maksājumu veikšanu, piegādā produktus un visās nepieciešamās ikdienas preces, sazinās ar ārstiem un brauc pēc receptēm, piegādā zāles. Tieši šie iemesli bija par pamatu, kāpēc /pers. D/ izteica gribu savas domājamās daļas atdāvināt /pers. F/.

Prasītājas nekad nav aprūpējušas savu tēvu - mantojuma atstājēju vai pusbrāli, kā arī nekad nav izteikušās par vēlmi mantot. Līdz ar to /pers. F/ neradās šaubas par to, ka /pers. D/ tiesiski valda dzīvokļa domājamās daļas, tāpēc nav pamata apšaubīt /pers. F/ labticīgumu.

[5.2.3.] Par to, ka prasītājas vēlas pretendēt uz dzīvokli kā mantinieces, atbildētāji uzzināja tikai pēc tam, kad saņēma dokumentus no tiesas 2011.gada 2.decembrī. Dāvinājuma līgums tika noformēts 2011.gada 13.septembrī, līgums zemesgrāmatai tika parakstīts pie notāra tajā pašā dienā, kad parakstīts dāvinājuma līgums. Līdz ar to nav nekādu šaubu, ka dāvinājuma līgums noslēgts tieši 2011.gada 13.septembrī, tātad pirms prasītājas vispār uzzināja, ka atbildētājas ir apstiprinājušās mantojums tiesībās. Pašas prasītājs norāda, ka viņas šo faktu uzzinājušas 2011.gada 16.septembrī.

[5.2.4.] Lietu tiesības atbilstoši Civillikuma 927.pantam ir absolūtas tiesības, un tās ir spēkā pret jebkuru trešo personu, tāpēc to pastāvēšanai un saturam jābūt darītam zināmam trešajām personām. Šajā ziņā par lietu tiesību publicitātes līdzekli kalpo zemesgrāmatas.

Par atbildētājas labticību liecina gan Civillikuma 994.panta pirmajā daļā noteiktā nekustamā īpašuma piederības prezumpcija, gan Zemesgrāmatu likuma 1.pantā ietvertais zemesgrāmatu publiskās ticamības princips.Ņemot vērā, ka /pers. F/ ir labticīga ieguvēja, tad nav nekāda tiesiska pamata noslēgto dāvinājuma līgumu atzīt par spēkā neesošu, pamatojoties uz Civillikuma 1415.pantu.

[6.] 2012.gada 15.maijā /pers. A/ un /pers. B/ iesniedza tiesā paskaidrojumus par atbildētāju apelācijas sūdzībām, kur norāda, ka apelācijas sūdzības ir nepamatotas un noraidāmas. Paskaidrojumos norādīti šādi argumenti.

[6.1.] Prasītājas piekrīt spriedumā minētajam, ka atbildētāji ir ieguvuši mantojumu slepus. No lietas materiāliem un pušu paskaidrojumiem izriet, ka prasītāju un atbildētāju uzturētais kontaktu līmenis ir bijis pietiekošs, lai /pers. D/, pieliekot pavisam nedaudz pūļu, noskaidrotu gan prasītāju vārdus un uzvārdus, gan adreses un citus kontaktus. Vēl jo vairāk, /pers. F/ tiesas sēdē apliecināja, ka tai ir bijis zināms /pers. A/ vīra uzvārds -/uzvārds/. Turklāt puses ir sazinājušās, organizējot bēres, kas liecina par pietiekamu kontaktu līmeni.

[6.2.] Pirmās instances tiesa saskaņā ar Civilprocesa likuma 97.pantu ir pareizi novērtējusi lietā esošo situāciju un pierādījumus. Tiesa pamatoti secināja, ka atbildētāju rīcība ir bijusi vērsta uz to, lai pēc iespējas īsākā laikā iegūtu mantojumu, apejot prasītājas. Atbildētāji arī nespēj pierādīt, ka no viņu puses būtu bijuši jelkādi mēģinājumi respektēt prasītāju tiesības mantot, cenšoties informēt par savām darbībām.

Turklāt atbildētāju paskaidrojumos ir pretrunas - no vienas puses tiek apgalvots, ka nepaziņošanas iemesls ir prasītāju kontaktu un uzvārdu nezināšana, bet no otras puses - ka atbildētājas to nedarīja, jo it kā domāja, ka prasītājas nevēlas mantot. Tiek minētas arī it kā sliktās attiecības.

Prasītājas noliedz, ka starp pusēm būtu pastāvējušas naidīgas attiecības, kā apgalvots apelācijas sūdzībā. Nav saprotams, kādēļ šādi apgalvojumi no atbildētājiem ir izteikti, turklāt tie ir pretrunā paskaidrojumos norādīto, ka prasītājas 1-2 reizes gadā ciemojušās.

[6.3.] Tiesa spriedumā ir pamatoti atzinusi, ka 2011.gada 13.septembra dāvinājuma līgums starp /pers. D/ un /pers. F/ atzīstams par spēkā neesošu. Šis darījums ir jāvērtē kopsakarā ar mantojuma iegūšanas procesu un nav atraujams no tā. Tiesa šos aspektus tā arī ir vērtējusi. Tiesas sēdes laikā /pers. F/ apstiprināja, ka palīdzējusi (veikusi) mantojuma lietu vešanu konkrētā situācijā, tāpēc viņa nevarēja nezināt, ka uz dāvinājumu pamatoti un likumīgi varētu pretendēt prasītājas.

Atzīstot, ka atbildētāji mantojumu ir ieguvuši slepus un uzskatot par pierādītu, ka apdāvinātā ir bijusi pilnībā informēta par šo situāciju, pēc prasītāju ieskata nevar būt citas iespējas, kā uzskatīt, ka dāvinājums noticis un valdījums iegūts ļaunā ticībā.

[7.] Apelācijas instances tiesas sēdē atbildētāju pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Inga Dūrīte-Petrone uzturēja apelācijas sūdzības un lūdza tiesu noraidīt prasību pilnīgi.

Prasītāju pilnvarotā pārstāve /pers. C/ neatzina apelācijas sūdzības un uzturēja prasību uz tajā norādītā pamata.

M o t īv u d a ļ a

[8.]Civillietu tiesu palāta, noklausījusies paskaidrojumus, novērtējusi pārbaudītos pierādījumus un apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, atzīst, ka /pers. A/ un /pers. B/ prasību apmierināt daļēji, pamatojoties uz šādiem secinājumiem, argumentiem un lietā konstatēto apstākļu juridisko novērtējumu.

[8.1.] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 203.panta pirmo daļu Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas spriedums ir stājies likumīgā spēkā daļā, ar kuru noraidīta /pers. A/ un /pers. B/ prasība.

[8.2.] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Izskatot /pers. A/un /pers. B/ prasības lietu sprieduma pārsūdzētajā daļā, Civillietu tiesu palāta atzīst, ka Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2012.gada 14.marta spriedumā ietvertais pamatojums attiecībā uz prasības apmierināšanu ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādēļ tā pievienojas

minētā sprieduma motivācijai.

[8.3.] Pārbaudot apelācijas sūdzībās norādītos argumentus, Civillietu tiesu palāta secina, ka starp pusēm faktiski pastāv strīds par to, vai /pers. A/ un /pers. B/ Civillikuma 693.pantā noteiktajā termiņā ir pieņēmušas sava tēva /pers. G/ atstāto mantojumu.

[8.4.] Civillietu tiesu palāta konstatē, ka /pers. A/ un /pers. B/, uzskatot, ka mantiniekiem sava griba pieņemt mantojumu ir jāizteic Civillikuma 693.panta trešajā daļā noteiktajā termiņā - viena gada laikā pēc /pers. G/ mantojuma atklāšanās, 2011.gada septembrī - piecus mēnešus pēc tēva nāves vērsās pie zvērināta notāra, lai uzsāktu mantojuma lietu, taču 2011.gada 29.augustā mantojuma tiesībās jau bija apstiprināti /pers. D/ un /pers. E/, kuri bija lūguši zvērinātam notāram ievietot sludinājumu par mantojuma atklāšanos.

Prasītājas lietas izskatīšanas laikā ir paskaidrojušas, ka viņas pieder pareizticīgo konfesijai, un pēc bērēm bija pārliecinātas, ka pieteikšanās uz mantojumu, nesagaidot pat četrdesmit dienas pēc bērēm, ir nepieļaujama, savukārt sludinājuma ievietošana ar uzaicinājumu nav iespējama, jo visi mantinieki bija zināmi un savstarpēji pazīstami, ko apstiprina fakts, ka /pers. G/ meitas no pirmās laulības ir ciemojušās tēva ģimenē, reizēm piedalījušās kopīgās viesībās, palīdzējušas organizēt tēva bēres, bet pēc bērēm – /pers. A/ dzimšanas dienā /pers. D/ piezvanījusi prasītājai un apsveikusi viņu.

[8.5.] Atbildētāji uzskata, ka atbilstoši Civillikuma 694.pantā noteiktajam, neizsakot savu gribu trīs mēnešu laikā no 2011.gada 14.aprīlī laikrakstā „Latvijas Vestnesis" publicētā sludinājuma (līdz 14.jūlijam), prasītājas ir atraidījušas tēva mantojumu.

Civillietu tiesu palāta, novērtējusi pierādījumus to kopsakarā, atzīst, ka šādam apelācijas sūdzības iesniedzēju ieskatam konkrētajā gadījumā nav pamata.

[8.5.1.] No Notariāta likuma 293.panta nepārprotami izriet, ka mantojuma atklāšanos zvērināts notārs izsludina tikai likumā noteiktos gadījumos, bet, nepastāvot 293.pantā norādītajiem apstākļiem, visiem mantiniekiem ir pamats paļauties, ka gribas izteikums pieņemt mantojumu ir jāizsaka gada laikā no mantojuma atklāšanās (ja mantojuma atstājējs nav noteicis zināmu termiņu) saskaņā ar Civillikuma 693.panta trešo daļu.

[8.5.2.] Notariāta likuma 293.pantā noteikts, ka mantojuma atklāšanās izsludināma, kad:

1) mantinieki nav zināmi;
2) nav droši zināms, ka mantojuma tiesību pieteicēji ir vienīgie un tuvākie mantinieki;
3) mantinieki ir zināmi, bet negrib vai nevar pieņemt mantojumu, vai izteic vēlēšanos to pieņemt ne citādi kā uz inventāra tiesības pamata;
4) mantiniekiem, testamenta izpildītājiem vai mantojuma aizgādnim nav zināmi uz mantojamo mantu gulošie parādi.

Turklāt saskaņā ar Notariāta likuma 296.pantu izsludināšanas iesniegumā ieinteresētās personas norāda:

- apstākļus, uz kuriem dibināts lūgums par izsludināšanu, un pierādījumus, kas to apstiprina;
- lietā ieinteresētās personas, kas pieteicējam zināmas, un šo personu dzīvesvietu.

Lietā nav iegūti pierādījumi par to, ka /pers. F/, kura kā /pers. D/ pilnvarotā pārstāve un /pers. E/ aizgādne zvērinātam notāram Viktoram Ozolam iesniedza iesniegumus par minēto personu apstiprināšanu mantojuma tiesībās, būtu lūgusi izsludināt /pers. G/ mantojuma atklāšanos, pievienojot Notariāta likuma 296.pantam atbilstošu iesniegumu.

[8.5.3.] Atbildētāju viedoklis par nepieciešamību izsludināt /pers. G/ mantojuma atklāšanos tiesas ieskatā ir pretrunīgs, uz ko norāda arī prasītājas lietā.

Atbildētāji uzskata, ka nebija zināmi mantinieki un atbildētāji bija pārliecināti, ka prasītājas negrib pieņemt mantojumu.

No Notariāta likuma 293.panta 3.punkta redzams, ka nevēlēšanās pieņemt mantojumu tiek saistīta ar zināmiem mantiniekiem, kuri jau ir izteikuši savu gribu (vai norādījuši uz to) atteikties no mantojuma pieņemšanas vai kuri kaut kādu iemeslu dēļ nevar pieņemt atstāto mantojumu. Civillietu tiesu palāta secina, ka lietā nav iegūti pierādījumi, kas liecinātu par prasītāju gribas izpaudumu atteikties no tēva atstātā mantojuma.

[8.5.4.] Savukārt uzaicinājuma sludinājums Notariāta likuma 293.panta 1.punkta izpratnē domāts nezināmiem mantiniekiem, par kādiem konkrētajā gadījumā nav uzskatāmas prasītājas lietā.

Līdz ar to Civillietu tiesu palāta atzīst, ka apstākļos, kad atbildētājiem bija droša informācija par mantojuma atstājēja pirmās šķiras mantiniecēm, kuras zināja par mantojuma atklāšanos, nekad nebija izteikušas gribu atteikties no tēva atstātā mantojuma un zināja par savām tiesībām izteikt gribu par mantojuma pieņemšanu viena gada laikā no mantojuma atklāšanās dienas, sludinājuma ievietošanai nebija pamata arī saskaņā ar Notariāta likuma 293.panta 1.punktu, jo fakts par /pers. G/ meitu dzīvesvietas nezināšanu vai uzvārdu nezināšanu nav uzskatāms par pamatu secinājumam, ka mantinieki nav zināmi.

[8.7.] Iepriekš norādītajos apstākļos Civillietu tiesu palāta atzīst, ka prasītāju gribas izteikums pieņemt /pers. G/ atstāto mantojumu atbilst Civillikuma 699.pantam, kā to pamatoti atzinusi arī pirmās instances tiesa, un līdz ar to mantojuma prasība ir apmierināma, atzīstot katru prasītāju par līdzmantinieci uz ¼ daļu no /pers. G/ visa atstātā mantojuma, pamatojoties uz Civillikuma 404.panta 1.punktu, 668., 670., 685.pantu.

[8.8.] Pirmās instances tiesa konstatējusi un apelācijas sūdzības iesniedzēji nav apstrīdējuši faktu, ka /pers. G/ atstātais mantojums sastāv no 1) nekustamā īpašuma /adrese A/, kas ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs A/, 2) no 7170/416670 domājamām daļām nekustamā īpašumā /adrese A/, kas ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/; 3) atlikuma pensiju kontā Ls 0,03, atlikuma norēķinu kontā Ls 288,80, atlikuma krājkontā 2020,96 EUR AS „Latvijas Krājbanka"; 4) atlikuma norēķinu kontā Ls 2,04 AS „SMP banka".

[8.9.] /pers. D/ 2011.gada 13.septembrī pārdevusi viņai piederošās ¾ domājamās daļas (tostarp ¼ mantoto daļu) no nekustamā īpašuma /adrese A/, savai meitai /pers. F/. Darījums noslēgts nepilnus sešus mēnešus pēc mantojuma atklāšanās, un tas noticis starp /pers. G/ mantinieci kā pārdevēju un otra mantinieka aizbildni, kura kārtoja mantojuma lietu kā abu mantinieku pārstāve, kā apdāvināto.

Civillietu tiesu palāta atzīst, ka mantojuma daļas pārdošana norādītajos apstākļos nav atzīstama par tiesisku, jo darījuma dalībnieces zināja par prasītāju tiesībām uz viņu tēva atstāto mantojumu, kura masā ietilpa arī minētā nekustamā īpašuma daļa, kas pāriet mantinieku īpašumā no mantojuma atklāšanās brīža.

Līdz ar to noslēgtais darījums attiecībā uz dāvinājuma 1/8 domājamo daļu atzīstams par spēkā neesošu, pamatojoties uz Civillikuma 1415.pantu, izbeidzot zemesgrāmatā nostiprinātās /pers. F/ īpašuma tiesības šajā daļā.Civillietu tiesu palāta secina, ka /pers. F/ iegūtās tiesības nav aizsargājamas, jo, ievērojot iepriekš norādīto, ieguvēja nav uzskatāma par labticīgu Civillikuma 910.panta izpratnē.

[8.10.] Prasītāju tiesāšanās izdevumi kopumā ir Ls 621,89 (maksājumu apliecinošie dokumenti atrodas lietas lapās 4, 5.,6., 7., 50., 51.) Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, no /pers. D/ un /pers. E/ par labu katrai prasītājai piedzenami samaksātie tiesāšanās izdevumi Ls 155,48 jeb 221,23 EUR.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.pantu valsts ienākumos piedzenami tiesas izdevumi par pavēstu piegādāšanu un izsniegšanu - no /pers. D/, /pers. E/ un /pers. F/ 2,99 EUR apmērā no katra.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 432., 433.pantu, 450.panta trešo daļu un 454.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu tiesu

palāta

n o s p r i e d a

1. /pers. A/ un /pers. B/ prasību apmierināt daļēji:

1) atzīt /pers. A/, personas kods /personas kods/, par 2011.gada 26.martā miršā /pers. G/, personas kods /personas kods/, pirmās šķiras mantinieci uz ¼ domājamo daļu no /pers. G/ visa atstātā mantojuma,

2) atzīt /pers. B/, personas kods /personas kods/, par 2011.gada 26.martā miršā /pers. G/, personas kods /personas kods/, pirmās šķiras mantinieci uz ¼ domājamo daļu no /pers. G/ visa atstātā mantojuma,

3) atzīt par spēkā neesošu 2011.gada 29.augustā izdoto un zvērināta notāra Viktora Ozola aktu un apliecinājumu reģistrā Nr./numurs/ reģistrēto Mantojuma apliecību daļā, samazinot /pers. D/ pienākošos mantojuma daļu uz 1/4 un samazinot /pers. E/ pienākošos mantojuma daļu uz 1/4 domājamo daļu no /pers. G/ atstātā mantojuma;

4) piedzīt no /pers. D/ (personas kods /personas kods/) par labu /pers. A/ (personas kods /personas kods/) Ls 106,95 jeb 152,18 EUR, kas ir daļa no /pers. G/ atstātā mantojuma naudas izteiksmē;

5) piedzīt no /pers. E/ (personas kods /personas kods/) par labu /pers. A/ (personas kods /personas kods/) Ls 106,95 jeb 152,18 EUR, kas ir daļa no /pers. G/ atstātā mantojuma naudas izteiksmē;

6) piedzīt no /pers. D/ (personas kods /personas kods/) par labu /pers. B/ (personas kods /personas kods/) Ls 106,95 jeb 152,18 EUR, kas ir daļa no /pers. G/ atstātā mantojuma naudas izteiksmē;

7) piedzīt no /pers. E/ (personas kods /personas kods/) par labu /pers. B/ (personas kods /personas kods/) Ls 106,95 jeb 152,18 EUR, kas ir daļa no /pers. G/ atstātā mantojuma naudas izteiksmē;

8) atzīt par spēkā neesošu 2011.gada 13.septembrī starp /pers. D/ un /pers. F/ noslēgto Dāvinājuma līgumu daļā par 1/8 domājamās daļas no nekustama īpašuma /adrese A/, kadastra numurs /numurs D/, dāvinājuma, izbeidzot šajā daļā /pers. F/ īpašuma tiesības, kas nostiprinātas Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs A/;

9) atzīt /pers. A/ un /pers. B/ īpašuma tiesības uz 1/8 domājamo daļu katrai no nekustamā īpašuma /adrese A/, ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/, un no nekustamā īpašuma /adrese A/, kas ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/;

10) izbeigt /pers. E/ īpašuma tiesības uz nekustamā īpašuma /adrese A/, kas ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs A/, un nekustamā īpašuma /adrese A/, kas ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/, 1/8 domājamo daļu;

11) piedzīt no /pers. D/ (personas kods /personas kods/) par labu /pers. B/ (personas kods /personas kods/) tiesāšanās izdevumus Ls 155,48 jeb 221,23 EUR;

12) piedzīt no /pers. E/ (personas kods /personas kods/) par labu /pers. B/ (personas kods /personas kods/) tiesāšanās izdevumus Ls 155,48 jeb 221,23 EUR;

13) piedzīt no /pers. D/ (personas kods /personas kods/) par labu /pers. A/ (personas kods /personas kods/) tiesāšanās izdevumus Ls 155,48 jeb 221,23 EUR;

14) piedzīt no /pers. E/ (personas kods /personas kods/) par labu /pers. A/ (personas kods /personas kods/) tiesāšanās izdevumus Ls 155,48 jeb 221,23 EUR;

1. Piedzīt valsts ienākumos tiesas izdevumus no /pers. D/, /pers. E/ un /pers. F/ 2,99 EUR no katra.
2. Noteikt /pers. D/, /pers. E/ un /pers. F/ 10 dienu termiņu sprieduma labprātīgai izpildei par naudas summu piedziņu un tiesāšanās izdevumu piedziņu, termiņu skaitot no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Minētājā termiņā tiesā iesniedzami dokumenti, kas apliecina valsts ienākumos piedzīto tiesāšanās izdevumu samaksu.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamentam 30 dienu laikā no tiesas paziņotā pilna sprieduma sastādīšanas datuma, iesniedzot kasācijas sūdzību Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātā un iemaksājot drošības naudu 284,57 *euro* apmērā.

Pilns spriedums sastādīts 2014.gada 25.aprīlī.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis (paraksts) G.Aigars

Tiesneses (paraksts) I.Lauka

(paraksts) I.Grauda

NORAKSTS PAREIZS
Tiesnese I.Lauka
Rīgā 28.04.2014.